עולם גרוש – פרק כ"ז

אני מתעוררת לתוך שקט. מיטה עם ניחוח זר. הווילון הבלתי מוכר מספיק, בחדר הילדים של אחייני, מסתיר קרני שמש ראשונות. אין לי שום סיבה לקום עדיין, אני מתהפכת לצד השני.

כל כך קסום השקט הזה, אני חושבת לעצמי. הייתי צריכה קצת שקט. לחשוב עם עצמי, לפגוש אותי. נראה לי שאבטל את הקואצ'ינג היום. גם יום אחד של הפוגה הוא טוב לטיפול, לתהליך.

בפעם הבאה שאני מתעוררת השמש כבר שולחת קרניים מחייכות. השקט מופר בקולות עמומים של בוקר ששמשת החלון איננה מסננת. אני יושבת על המיטה כמה שניות לפני שאני קמה ונעמדת על הרגליים. איזה בוקר טוב.

"בוקר טוב," אני מברכת את שירה שעוברת בפרוזדור בדיוק כשאני יוצאת מהחדר.

"בוקר טוב," היא נשמעת קצת ממהרת. "אני צריכה לצאת עוד כמה דקות, אבל את תסתדרי לבד. נכון? את תרגישי נוח?" היא נעצרת לרגע כדי לתקוע בי מבט מזהיר.

"בוודאי שאני אסתדר," אני ממהרת לאשר. "את לא צריכה לדאוג לי בכלל."

אני נכנסת לשירותים. שוטפת את הפנים שלי במים קרירים כמה פעמים, ומסתכלת על המראה. עומדת שם אישה צעירה, עם פנים רטובות ורעננות, ונראית דווקא מרוצה מעצמה. אני באמת מרוצה.

בבית נתי מלביש את הילדים. שלושה ימים עשיתי את זה לבד, השבוע. יום אחד היה קל יותר, יום אחר קשה יותר. ועכשיו אני יכולה להיות רגועה ולתת קצת זמן לעצמי. כמה זמן לא הייתי כאן רק בשבילי? אני מותחת את זרועותיי ומחייכת לעצמי שבמראה. "מגיע לך קצת תשומת לב גם כן," אני לוחשת לה לפני שאני יוצאת.

כשאני מסיימת ללבוש את השמלה הצהובה האהובה עלי ביותר, הבית של שירה כולו שלי. היא כבר יצאה. אני שותה כוס מים, לוקחת את הארנק שלי ואת הטלפון, ויוצאת.

*

“אין לי כוח לכלום,” אמרתי לנתי בקול מתלונן.

“את רוצה לישון מוקדם היום?” הוא החזיק את זהבי שבכתה באומללות, וניסה להרגיע אותה באמצעות טפיחות על הגב.

אפילו לא ידעתי מה היה לה. הרופא קרא לזה וירוס, אמא טענה שכך רופאים קוראים לתסמיני שיניים שבוקעות, והיא כנראה סובלת גם מכאבי אוזניים וגם ממערכת עיכול רגישה.

“זה לא עוזר שאתה דופק לה על הגב,” הערתי לו, “מסכנה, היא לא מוצאת לעצמה מקום.”

“נכון, אבל עכשיו דיברנו עליך,” נתי לא הסכים שאשכח אותי.

“אני לא רוצה לישון מוקדם,” עניתי סוף סוף. “אני גמורה מעייפות אבל לא אצליח להירדם.”

“אז מה את רוצה?”

“שהיא תרגיש טוב. ושאבי לא יהיה נודניק כזה. אני רוצה ששניהם ילכו מחר בבוקר, זהבי למטפלת ואבי לגן, ואני אוכל ללכת לעבודה.”

אבי גיחך.

“מה מצחיק?” הייתי עייפה, וחוסר הסבלנות שלי נשמע לי די ברור.

“אמרת שאין לך כוח. בסוף כל מה שאת רוצה זה ללכת לעבודה?” הוא באמת הפסיק לטפוח לה על הגב, וזהבי עברה מהבכי העייף שלה לסתם יבבות חלושות.

“אני מרגישה שאני הולכת לאיבוד,” ניסיתי להסביר לעצמי, אפילו יותר מאשר לו. “אני לא מוצאת את עצמי בתוך המטלות שיש פה בבית. כל הבוקר היא בכתה, והייתי סביבה. בצהריים אבי היה כל כך נודניק, והוא צודק, הוא גם רצה יחס. ואחר כך היא התחילה עם ההקאות, אז כל הזמן רצתי ממנה אליו, לנקות את הרצפה, לדאוג שהיא תשתה קצת, שהוא לא יעשה שטויות, שהיא תירגע. האוזניים שלי כבר כואבות מהבכי שלה.”

“הנה, היא מפסיקה לבכות,” נתי ניסה להרגיע אותי. אבל בדיוק אז

זהבי סובבה את הראש לכיוון השני, והתחילה לייבב מחדש. “אוף, היא לא.”

הייתי עייפה, אז למרות שהסיטואציה לא היתה ממש מצחיקה, צחקתי מאוד.

“מה מצחיק?” היה נראה לי שנתי קצת נעלב.

“לא יודעת, נתי. אני ממש עייפה. לא פיזית, כמו נפשית.”

“אולי תצאי קצת?” הוא הבריק.

“לצאת?” זה היה נשמע לי מופרך. “לבד?” זה היה מוזר. “ומה אתה תעשה איתם?”

“בדיוק מה שאני עושה עכשיו, רק בלי לדבר איתך. אולי יהיה לה שקט והיא תירדם.”

נעלתי את הנעליים שלי ויצאתי מהבית. היה קר, הנשימות שלי יצרו הבל שטשטש קצת את הראייה, אבל רק בהתחלה. עמדתי מתחת לבניין כמה דקות, אחר כך צעדתי לכיוון המכולת וחזרתי בחזרה. כל הטיול לקח פחות מרבע שעה.

נעלתי את הנעליים שלי ויצאתי מהבית. היה קר, הנשימות שלי יצרו הבל שטשטש קצת את הראייה, אבל רק בהתחלה. עמדתי מתחת לבניין כמה דקות, אחר כך צעדתי לכיוון המכולת וחזרתי בחזרה. כל הטיול לקח פחות מרבע שעה.

“איך היה?” נתי קיבל אותי בחיוך ענק כשחזרתי.

“היה נהדר,” החיוך שלי היה אמיתי.

“פגשת מישהו?” הוא התעניין.

“את עצמי, זה לא משהו?” עניתי לו. ולא הייתי בטוחה שהוא הבין עד כמה היה לי חשוב לפגוש את עצמי, בתוך העומס והבלגן הזה.

*

“שלום, רונית, זאת ליבי סלע,” אני מתקשרת אליה מתחנת האוטובוס. “זה יהיה בסדר אם היום אני לא אגיע?”

“הייתי מעדיפה לדעת על זה יותר מוקדם,” המאמנת שלי לא נשמעת מרוצה כל כך, ואני מחזיקה את עצמי בכוח שלא לחזור בי מיד. “טוב בסדר,” היא מסכימה אחרי שתי שניות של שתיקה.

“תודה,” אני מרגישה הקלה אמיתית. מנתקת את השיחה.

הנה עוד התקדמות שלי, שלא אוכל לשתף בה את רונית. החלטתי שאני רוצה זמן לעצמי, ולמרות שרונית לא מרוצה מזה, אני נשארת בעמדה שלי ולא מתקפלת מיד. דואגת גם קצת לעצמי.

אני עולה לאוטובוס הבא. הוא לא מלא אך גם לא ריק. מתיישבת ליד חלון פתוח. משב רוח ירושלמי נכנס דרכו, אוויר בריח של אדמה ואספלט. אחר כך אנחנו מגיעים ואני יורדת בתחנה שליד הכותל.

עשרות אנשים נמצאים פה גם בבוקר הלא מיוחד הזה. אני עוברת ביניהם, מרגישה שוב חלק מעם גדול, חלק מהסטוריה עשירה. ההרגשה הזו ממלאת אותי בביטחון, ואני תוהה אם זאת שוב התלותיות שלי. למה אני מרגישה צורך להשתייך כל הזמן למסגרות גדולות. זה גם משהו שאני אוכל להתפלל עליו, או לפחות לספר עליו עוד מעט. עוברת את הבידוק, נכנסת אל השער, הולכת בין אנשים שאינם קשורים אלי משום מקום או סיבה. אישה מבוגרת ממוצא אסייאתי כלשהו, שאני לא מכירה מספיק כדי לנחש, שלושה נערים חילונים נמרצים, שתי קשישות חסידיות, גבר ממהר שנראה חסר אמצעים. אישה ערבייה אחת עם תינוק. אני מרגישה משהו משותף כלפיהם, ושוב נבהלת מעט. למה זה קורה דווקא לי, מה זה החיבור המוזר הזה שהמוח שלי עושה לי.

אני מתקרבת אל הקיר, מושכת כיסא ומתיישבת עליו, נוטלת סידור המונח על הכיסא שלידו. כשאני מתפללת המבט שלי משוטט קצת על האבנים הגדולות, היונים שעפות מעלי, רק שאף אחת מהן לא תלכלך אותי בטעות. האוזניים שלי מאזינות לקולות העולים מעזרת הגברים. אני מזכירה לעצמי מדי פעם להתרכז, אבל כשאני נעמדת לשמונה עשרה אני מבינה שזה לא קרה. תפילת שמונה עשרה לעומת זאת נאמרת יחסית ממש בכוונה.

ואז אני סוגרת את הסידור, מנשקת אותו, משעינה את היד שלי על הקיר ואת הראש עליה. “השם,” אני מבקשת, “בבקשה ממך. אני עוברת תהליך שהוא קשה ומגדל, וממלא אותי סיפוק, שלא אהיה עוד תלותית. תעזור לי בתהליך הזה! בבקשה ממך, השם, אני רוצה להיות תלויה רק בך.”

אני נעצרת לבלוע איזה גוש שיש לי בגרון. מנגינה מזדמזמת לי בראש. “כי לך לבד עינינו תלויות”. אני יודעת שכוונת המילים לא קשורה לתפילה שלי, אבל אני יוצקת את מלא הכוונה העמוקה שלי בתוך המילים וממלמלת אותן, עם המנגינה, שוב ושוב. בבקשה השם, אני צועקת במחשבה שלי, שאני לא אהיה תלויה באף אחד, רק בך לבד. בבקשה!

אחר כך אני לוקחת ספר תהילים ופותחת אותו בעמוד אקראי. אומרת את המילים, לא מצליחה להתרכז בהן. אז אני סוגרת אותו ושוב ניגשת אל הקיר. עכשיו אני בוכה. “בבקשה ממך השם,” אני שותקת את המילים, רק הבכי יוצא ממני גלים גלים. “בבקשה ממך, שהתהליך הזה לא יפגע בילדים. ובבקשה ממך, שנתי בעלי, נתן בן רבקה, יצא מהדבר הזה שקרה לו. בבקשה בבקשה בבקשה. אני לא יודעת מה יש לו, אבל אתה יודע. אז בבקשה, השם, תרפא אותו. שנוכל להמשיך לחיות ביחד, מאושרים.”

לרגע אני משתתקת. אפילו הבכי שלי משתתק. אני מגלה שאת המשפט האחרון אמרתי בלי לתכנן. אמרתי ממש, בפה. אני רוצה להמשיך לחיות עם נתי, למרות שאני יודעת שאסתדר בלעדיו?

“שאם נמשיך לחיות יחד,” אני מתקנת את עצמי בדחיפות, “אז נהיה מאושרים. ושגם אם לא,” ממשיכה בלהט, “גם אז נהיה מאושרים. ושנסתדר כל אחד לבד, ושנצליח להגשים את עצמנו כמו שצריך. ושגם הילדים יצליחו לגדול ולהתפתח היטב. ובבקשה השם,” פתאום אני לא זוכרת מה עוד רציתי לבקש. במקום זה אני בוכה, ועכשיו עם הרבה דמעות. למה לא הבאתי טישו.

אני מנגבת את העיניים עם האצבעות. מסירה את המשקפיים ומשפשפת אותן שוב, הפעם בעזרת קצה השרוול שלי. מושכת באף כמה פעמים. אני מרגישה הרבה יותר טוב. אבל אני מרגישה גם החמצה. רציתי לבקש עוד כל כך הרבה דברים, ולא הצלחתי.

ושוב אני על האוטובוס. קצת כואב לי הראש, ואין לי שום דבר מיוחד לעשות היום, אז אני יורדת בגאולה. קונה בייגל באחת החנויות, מבקשת הרבה ירקות, מוסיפה גם ביצה קשה וגם דג סלמון. אוכלת במהירות בשולחן הפינתי ביותר. אחר כך אני מסתכלת סביבי, משתאה. שעת צהריים מוקדמת ויש לי המון זמן. מה תמיד רציתי לעשות אבל לא יכולתי?

אני עולה את מלכי ישראל מלמטה למעלה. נעצרת ליד חנות ספרים אקראית. מדפדפת קצת בין הספרים, ואז מחליטה לחפש ספרייה קרובה.

[illegible]

„[illegible]?“ [illegible]

„[illegible]“ [illegible]

„[illegible]?“ [illegible]

[illegible]

[illegible]

[

בדואט רביולי וניוקי. אנחנו אוכלות בהתחלה בשקט, בנימוס רב.

“תגידי, שירה,” אני שואלת אותה, “מתי החלטת שאת רוצה ללמוד סיעוד?”

“לא ברור,” היא מכסה עם היד את הפה של עצמה. אחר כך היא בולעת וממשיכה, הפעם היד על השולחן. “אני חושבת שראיתי חברות שעובדות בזה, ומצא חן בעיני. למה, את מתלבטת מה ללמוד?”

“כן,” אני מקצרת.

“אז אני חושבת,” היא אומרת קצת לאט, “שהכי טוב זה ללכת לייעוץ תעסוקתי. יש לך כאלה כמעט בחינם, דרך כל מיני מרכזי הכוון.”

היא צודקת, אני בטוחה בזה. אבל אני לא מסוגלת לחשוב על ייעוץ נוסף. אין לי כוח לעוד מישהי, או מישהו, שיבחנו אותי וידברו עלי איתי, וינסו להבין מה עובר עלי ומה אני חושבת. מספיק לי הייעוץ של העובדת הסוציאלית, מספיק לי תהליך האימון.

“אולי אני אתייעץ עם המאמנת שלי,” אני מעזה לחשוב בקול.

“רעיון מצוין,” שירה מכניסה עוד קצת ירקות לפה, “היא כבר מכירה אותך. היא תדע הכי טוב מה לייעץ לך,” עכשיו היא טועמת מהפסטות. “הפסטות האלה מעולות, מה את אומרת?”

בשבוע הבא אני אלך לרונית, ואדבר איתה על זה. אולי חבל שלא עשיתי את זה היום. מצד שני, עד עכשיו בכלל לא הייתי פנויה רגשית לחשוב על הדברים האלה. הנה, קצת זמן עם עצמי, ואני יכולה להתחיל לחשוב על הגשמה עצמית. בדיוק זו הסיבה שאני צריכה לעשות את זה כל שבוע, למשך חצי שבוע. גם לי מגיע, נכון?

בלילה קשה לי לישון, משום מה. רגעים ארוכים אני מתגעגעת לשני הילדים שלי, מרגיעה את עצמי שאתרגל. הנה, שירה לא מתהפכת במיטה בגללם, נכון? ברגעים אחרים אני פשוט מחשבת את המקצועות השונים שאני מכירה, מסווגת אותם לרשימות. הוראה אני לא רוצה ולא רציתי מעולם. תכנות אני לא רוצה למרות שפעם רציתי. סיעוד אני לא רוצה ולא רציתי.

בלילה קשה לי לישון, משום מה. רגעים ארוכים אני מתגעגעת לשני הילדים שלי, מרגיעה את עצמי שאתרגל. הנה, שירה לא מתהפכת במיטה

בגללם, נכון? ברגעים אחרים אני פשוט מחשבת את המקצועות השונים שאני מכירה, מסווגת אותם לרשימות. הוראה אני לא רוצה ולא רציתי מעולם. תכנות אני לא רוצה למרות שפעם רציתי. סיעוד אני לא רוצה ולא רציתי.

“קורנפלד ביקש שתיכנסי אליו,” ברוריה מקבלת אותי בקרירות כשאני נכנסת למשרד בבוקר יום חמישי.

אני מניחה את התיק שלי בעמדה שלי וחוזרת לכיוון החדר של קורנפלד.

“שלום גברת סלע,” הוא מקבל את פני, ואני מרגישה אי נוחות ששוררת בחדר, המדביקה גם אותי.

“שלום.”

“דיברנו כבר לפני תקופה,” הקול שלו מתנצל, “אמרתי לך שאני רוצה להמשיך להעסיק אותך, אבל אנחנו עסק קטן ולא בטוח שנצליח לעמוד בזה, נכון?”

אני מהנהנת.

“אז זהו. הוצאתי החוצה כמה תרגומים חשובים בחודשיים האחרונים,” הוא מגלה לי, ואני מרגישה שאני מסמיקה. “וזה גם מפיל על ברוריה עוד עבודה, כי היא צריכה לאתר בכל פעם מתרגם מתאים, ולעמוד מולו. היא גם לא מספיקה את כל המטלות שלה. אני חושב שנביא מישהי אחרת, שגם תתרגם וגם תעשה מזכירות, מה את אומרת?”

“במקומי או בנוסף אלי?” זה לא ברור לי בכלל.

“במקום,” אני מרגישה שמאוד לא נעים לו. “לא נעים לי שזה יוצא בתקופה כזו, שיש בעיות בבית וכל זה. אבל העסק צריך לעבוד, את מבינה?”

אני מהנהנת, לאט.

“וכמובן, זה לא יקרה מיד. יש לך חודשיים של הודעה מראש, תוכלי להתארגן ולמצוא משהו אחר, שיתאים יותר לך ולמצב.”

“בסדר גמור.” אני קולטת שאני נשארת לשבת למרות שהשיחה הסתיימה, ונעמדת מיד. הפנים שלי לוהטות כל כך, שאני בטוחה שהן בצבע בורדו

זוהר .

הדחף הראשון שלי הוא להתקשר לנתי , לעדכן אותו . אבל אני מתגברת על זה . נתי ישמע את זה בהמשך , זה ממילא לא רלוונטי לחודש הקרוב . מי יודע , אולי בעוד חודשיים כבר אהיה עצמאית ואתחיל להגשים את עצמי , כך שהעבודה הזו ממילא לא תתאים לי יותר ?